

Arrest

nr. 126 783 van 7 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 april 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. GUL en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 juni 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 juni 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 juli 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 september 2013.

1.3. Op 13 januari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Aleppo. U kwam sinds 1995 af en toe naar België waar u kortere en langere periodes (illegaal) verbleef. In 2010 keerde u terug naar Syrië. U woonde in Aleppo waar er geruime tijd niet veel te merken was van de onlusten die sinds maart 2011 in Syrië waren uitgebroken. Begin 2012 zouden de onlusten zich eveneens hebben verspreid naar Aleppo. Vanaf maart 2011 richtte u samen met andere mensen uit uw wijk een lokaal comité op ter verdediging en bescherming van de wijk. Bepaalde personen zouden jullie hebben geterroriseerd door op jullie te schieten. Uiteindelijk zou de afdeling van de staatsveiligheidsdienst lokale comités hebben gevraagd om ook in andere wijken betogingen de kop in te drukken. Ze betaalden jullie hiervoor een maandelijks loon van ongeveer 15.000 Syrische lira. Omwille van jullie inzet voor de autoriteiten zouden jullie zijn bedreigd door de oppositie. Uw vriend en tevens lokaal comitélid A.(...) M.(...) zou in mei 2012 naar de autoriteiten zijn gestapt om zijn taak op te geven. Hij zou u nog hebben gemeld dat hij ontslag had genomen, maar zou vervolgens niet meer thuis zijn verschenen. Een andere vriend van u en tevens lokaal comitélid F.(...) F.(...) werd bedreigd door de oppositie en zou op 17 mei 2012 voor zijn deur zijn gedood. U wou in een dergelijke situatie niet meer leven en besloot daarom op 20 mei 2012 Syrië te verlaten. U stak de grens met Libanon op legale wijze over, verbleef er een maand en ging vervolgens op 15 juni 2012 naar Turkije. Op 17 juni nam u een vlucht van Istanbul naar België met behulp van een vals Libanees paspoort. Ter staving van uw asielaars legt u volgende documenten voor: uw internationaal rijbewijs, uw paspoort en uw handelskaart.

Uw echtgenote, twee dochters en zoon bevinden zich momenteel in Egypte.

B. Motivering

Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Syrië kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie loopt.

Bij het grondig onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielpcedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

Betreffende uw verklaringen dient opgemerkt dat deze uw beweerdde vrees onvoldoende aannemelijk maken. Zo verklaart u dat u omwille van uw activiteiten voor het lokaal comité en uw inzet voor de autoriteiten wordt geïsoleerd door opposanten van het Syrische regime. Daarenboven verklaart u ook door de autoriteiten te worden geïsoleerd daar u uw functie binnen het lokaal comité niet meer heeft opgenomen en Syrië verliet.

Wat uw vrees betreft te worden gezocht door de autoriteiten dient te worden opgemerkt dat uzelf deze vrees tijdens het verloop van het gehoor in sterke mate afzwakt. Zo stelt u specifiek niet te worden gezocht door de autoriteiten, maar vreest u de autoriteiten omwille van wat zij uw vriend A.(...) M.(...) hebben aangedaan (CGVS, pg.12). Dient echter te worden opgemerkt dat A.(...) weliswaar verdween nadat hij zijn ontslag bij de autoriteiten had ingediend, maar hieruit geen onfeilbaar bewijs kan worden afgeleid dat de autoriteiten hiermee iets te maken hadden. Bovendien zou u de laatste tijd zelf excuses hebben verzonden om niet aan de activiteiten te hoeven deelnemen en zouden de autoriteiten daar 'niets' over hebben gezegd (CGVS, pg.12). Bovendien kan niet worden verklaard waarom u, die de autoriteiten vreesde, zich vervolgens bij hen aanmeldde met uw eigen paspoort om de grens met Libanon over te steken (CGVS, pg.12). U hiermee geconfronteerd stelt u dat u geen probleem had en dat u enkel vreesde gedood te worden door de oppositie (CGVS, pg.12). Zowel uit uw verklaringen als de door u opgesomde feiten blijkt dat de autoriteiten het niet op u hebben gemunt. De autoriteiten zouden u niet hebben tegengehouden aan de grens, waardoor u zo de vrijgeleide kreeg Syrië te verlaten én u beschikt over geen enkele indicatie dat de autoriteiten actueel naar u op zoek zijn (CGVS, pg.12).

Wat uw vrees ten opzichte van de opposanten betreft kunt u enkel verwijzen naar uw vriend F.(...) F.(...) die door de oppositie werd gedood (CGVS, pg.11). Zelf zou u een dreigbrief hebben ontvangen en een 'sms' (CGVS, pg.12). In deze dreigbrief zou hebben gestaan dat u afstand diende te nemen van de autoriteiten (CGVS, pg.12). Hetgeen u meteen ook zou hebben gedaan (CGVS, pg.12). U beschikt verder over geen enkele indicatie dat u daarna nog door de oppositie werd geïsoleerd (CGVS, pg.12).

Uit bovenstaande blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een persoonlijke vrees in de zin van de Conventie te moeten koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan

de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Syrië blijkt dat er in de provincie Aleppo een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, § 2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Uw afkomst uit Aleppo wordt niet in twijfel getrokken.

Maar in dit verband dient ook gewezen te worden op artikel 55/4a van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert dat men wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd.

Praktijken zoals willekeurige arrestaties, folteringen en het mishandelen en doden van ongewapende demonstranten worden tot op heden door alle Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten toegepast. De daden van het Syrische regime en de hieraan gelieerde milities in het kader van de repressie tegen het deel van de bevolking dat zich tegen het regime kant, kunnen beschouwd worden als een wijdverbreide aanval tegen de burgerbevolking. Meer informatie hierover treft u aan in het administratief dossier van het CGVS (zie blauwe map).

Wat betreft uw persoonlijke activiteiten zegt u het volgende. U verklaart in maart 2012 samen met een vijftiental anderen een lokaal comité te hebben opgericht ter bescherming en verdediging van uw wijk, genaamd 'al-Lijan al-Sha'biyah'. Toen er op jullie wijk werd geschoten, zouden jullie de wijk hebben doorzocht tot jullie een verdachte vonden die geen verklaring kon geven voor de reden waarom hij in de wijk was (CGVS, pg.8). Jullie zouden deze man aan de veiligheidsdiensten hebben overgedragen in de wetenschap dat de mogelijkheid bestond dat hij daar zou worden gefolterd, of erger (CGVS, pg.11).

Nadat jullie zich hadden gegroepeerd in deze comités en jullie activiteiten zouden hebben uitgevoerd zoals u hierboven beschreef, samen met het bemannen van de controleposten (CGVS, pg.7), zouden jullie na een twintigtal dagen zijn aangesproken door de autoriteiten. Ze zouden jullie comité verder hebben georganiseerd, een officier hebben aangesteld om jullie te leiden, jullie een maandelijks salaris hebben toegekend en jullie op jullie vraag hebben bewapend (CGVS, pg.7). U zou zelf bij de besprekingen met de autoriteiten om jullie organisatie te officialiseren aanwezig zijn geweest (CGVS, pg.7). Vervolgens zouden zij jullie een auto hebben gegeven om jullie naar andere wijken te verplaatsen en de autoriteiten bij te staan om betogers te onderdrukken (CGVS, pg.7). U zou gedurende anderhalve maand geholpen hebben aan het verhinderen van een tiental betogingen (CGVS, pg. 7,9).

Gevraagd om concreet te beschrijven hoe u te werk ging bij het onderdrukken van betogingen stelt u dat u de betoging moest uiteendrijven. Jullie zouden hebben geprobeerd de personen die 'de sfeer opwarmden' dit te verbieden. De veiligheidsdiensten omsingelden de plaats. De heethoofden werden opgepakt en de rest verdween vervolgens (CGVS, pg.9).

U gevraagd wat er gebeurde met de mensen die werden gearresteerd, stelt u in eerste instantie dit niet te weten gezien u geen recht had om daarnaar te vragen (CGVS, pg.10). U vermoedt echter wel dat ze worden verhoord (CGVS, pg.10). U gevraagd of deze personen daarna werden vrijgelaten, stelt u eerst dat dit zeker gebeurde, om daarna te stellen dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, pg.10). U gevraagd hoe de arrestanten werden behandeld tijdens de verhoren, stelt u dat ze op een zeer slechte manier werden behandeld en dat u hebt vernomen dat die mensen werden gefolterd (CGVS, pg.10). U gevraagd wat u van deze handelswijze vindt, stelt u dat u dit 'fout' vindt. Uw definitie van fout is echter opmerkelijk. Zo stelt u dat u tevreden was met de situatie tot de opstand begon. 'Die mensen hadden er moeten over nadenken, dat als zij zoiets deden, moesten ze zo worden behandeld. Ze hadden maar tevreden moeten zijn met de situatie zoals wij.' (CGVS, pg.10).

Uw eigen acties tijdens het onderdrukken van deze betogingen tracht u echter te minimaliseren. U stelt dat het niet uw bedoeling was om deel te nemen aan dergelijke acties en dat u zelf niet hebt deelgenomen aan de martelingen (CGVS, pg.10). Uw verklaring dat u niet de bedoeling had om deel te nemen aan deze onderdrukking, is echter opmerkelijk in het licht van uw eerdere handelingen.

Zo was u één van de oprichters van het lokaal comité in uw wijk ter bescherming en verdediging van uw wijk. Een taak die u zeer serieus opvatte gezien het feit dat u er niet voor terugdeinsde onbekenden uit te leveren aan de veiligheidsdiensten in de wetenschap dat deze 'slecht' zouden worden behandeld (CGVS, pg.13). Daarenboven zou u aanwezig zijn geweest op de vergadering met de autoriteiten en zou u zelf uw naam hebben laten noteren om u te groeperen onder een officier én om de maandelijks betaling te ontvangen die aan deze taken verbonden was (CGVS, pg.7). Overigens blijkt dat u deze taken ook vooral uit overtuiging heeft gedaan, daar u aangeeft dat het nooit uw bedoeling was om geld te krijgen en dat u het niet deed voor het geld (CGVS, pg.8). Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u ertoe gedwongen werd om betogingen neer te slaan (CGVS,

pg. 9) of dat u zich bewust afzijdig zou hebben gehouden bij het onderdrukken van deze betogingen en de hieruit voortvloeiende arrestaties.

Dat u in eerste instantie stelde niet te hebben deelgenomen aan het slaan of aanvallen van burgers en daarmee de impact van uw daden trachtte te minimaliseren bleek uiteindelijk gelogen. U had in het begin van het gehoor immers gezegd dat u over een stok beschikte om betogingen uiteen te drijven (CGVS, pg.9). U meer gevraagd over de functie van deze stok tijdens de betogingen, probeert u - zoals in uw eerdere verklaringen - de zaken te minimaliseren en stelt u dat deze diende om jullie in de wijk zelf te verdedigen (CGVS, pg.14). Er mee geconfronteerd dat u deze bij had tijdens de betogingen, stelt u dat het kleine betogingen waren en er in Aleppo toen geen grote problemen waren (CGVS, pg.14). U gevraagd waarom een wapenstok dan belangrijk was indien er toch geen grote problemen waren, stelt u dat het niet uw bedoeling was bij de zaak betrokken te zijn (CGVS, pg.14). Geconfronteerd met de gebruikelijke gang van zaken waarbij betogingen in Syrië met geweld werden onderdrukt, geeft u inderdaad toe dat vele betogingen uiteen worden gedreven met een houten stok en dat mensen worden opgepakt door de veiligheidsdiensten (CGVS, pg.14), maar uzelf zou enkel met de hand burgers uiteen hebben gedreven (CGVS, pg.14). Geconfronteerd met deze absurde verklaring, geeft u uiteindelijk toe dat er geweld heeft plaatsgevonden, dat u eraan hebt deelgenomen en dat u stokken hebt gebuikt om mensen te slaan en uiteen te drijven (CGVS, pg.14). In het licht van deze verklaringen kunnen er grote vraagtekens worden geplaatst bij de eerdere afzwakking van de door u gepleegde feiten en rijst dan ook het ernstige vermoeden dat u moedwillig heeft getracht uw eigen inbreng in deze feiten te minimaliseren ten opzichte van de Belgische asiendiensten.

Feit is dat u niet alleen uit zelfverdediging uw wijk verdedigde, maar u zich zelf vrijwillig onder de leiding van een officier van het regime plaatste, hiervoor werd betaald en actief deelnam aan het onderdrukken van een tiental betogingen (CGVS, pg.9) in nog geen anderhalve maand tijd (CGVS, pg.7). Uw actieve bijdrage aan het gewelddadig neerslaan van deze betogingen en het faciliteren van arrestaties van betogers die vervolgens werden overgeleverd aan de Syrische veiligheidsdiensten om er te worden gemarteld (of erger) was wezenlijk en faciliteerde de nadien begane mensenrechtenschendingen, waarvan u wel degelijk weet had maar de verantwoordelijkheid in de schoenen van de demonstranten zelf schuift. Bovendien leverde uzelf een zekere persoon - waarvan u enkel over het vermoeden beschikte dat deze verantwoordelijk was voor de beschieting van uw wijk - over aan dezelfde veiligheidsdiensten. Daarenboven vallen deze acties te kaderen in een stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking, waarvan heden sprake is in Syrië.

Uit uw verklaringen kan besloten worden dat uw verschoningsgrond, nl. dat u louter in deze situatie verzeild bent geraakt en u werd gedwongen deel te nemen aan het onderdrukken van deze betogingen, niet kan worden aanvaard. Uit uw verklaringen blijkt een zekere motivatie om de u opgelegde taken uit te voeren, in die zin dat u zich bewust onder de leiding van de autoriteiten heeft gesteld (CGVS, pg.7), dit louter deed uit eigen overtuiging en niet omwille van winstbejag (CGVS, pg.8) en u de daden die u verrichte en de gevolgen die eruit voortvloeiden terecht vond. 'Die mensen hadden er moeten over nadenken, dat als zij zoiets deden, moesten ze zo worden behandeld. Ze hadden maar tevreden moeten zijn met de situatie zoals wij' (CGVS, pg.10). Dient in de marge te worden opgemerkt dat de opstanden in Syrië reeds aan de gang waren sinds de lente van 2011 én u aldus weet had van de kritieke situatie die zich voordeed in andere delen van het land. Dat u, met deze wetenschap in het achterhoofd, zich bewust engageerde in deze praktijken in Aleppo weegt zwaar door. Evenals het feit dat u uw eigen bijdrage aanvankelijk trachtte te minimaliseren voor de Belgische asiendiensten. Verder blijkt dat u zich pas onttrok aan uw functie toen u angst had te worden gevisieerd door oppositiepartijen (CGVS, pg. 12). Uit uw verklaringen blijkt dat u evenmin hebt getracht zich aan de situatie te onttrekken. Toen uw vriend A.(...) M.(...) u had verteld dat hij de autoriteiten op de hoogte had gesteld van zijn plannen om de organisatie te verlaten, stelt u weliswaar van plan te zijn geweest om mee te gaan, maar zou u nooit enige stappen in die richting hebben ondernomen (CGVS, pg.11). Aangezien A.(...) M.(...) spoorloos verdween na zijn melding aan de autoriteiten, zou u geen verdere stappen meer hebben ondernomen (CGVS, pg.11). U liet echter na het land te verlaten en deed dit enkel nadat uw andere vriend F.(...) F.(...) werd gedood door opposanten (CGVS, pg.10). Hetgeen u bevestigt in uw verklaring dat u geen probleem had met de autoriteiten en u vreesde te zullen worden gedood door de opposanten (CGVS, pg.12). Om deze reden kon u plots wel het land binnen de drie dagen verlaten (CGVS, pg. 10). Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient bijgevolg te worden besloten dat u niet in aanmerking komt voor het statuut van Vluchteling zoals bepaald in de Conventie van Genève en u met toepassing van artikel 55/4a van de Vreemdelingenwet tevens dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van

artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, een kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zowel uit zijn verklaringen als de door hem opgesomde feiten blijkt dat de autoriteiten het niet op hem hebben gemunt, laat verzoeker gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierbij geen rekening houdt met het feit dat hij verplicht werd om deel te nemen aan de activiteiten van de autoriteiten. Verzoeker wijst erop dat de comités werden ingeschakeld door de autoriteiten om tegen de opposanten op te treden en dit buiten alle vrijwilligheid. Bij de minste onwil, werden de leden van de comités uitgeschakeld. Dit overkwam ook zijn naaste vriend, A. M., die na zijn ontslag door de autoriteiten werd opgepakt. Volgens verzoeker zou hij hetzelfde ondergaan hebben mocht hij zich openlijk willen distantiëren van de hem opgedragen functie. Hij vluchtte echter uit Syrië vlak nadat hij deze beslissing genomen had. De autoriteiten wantrouwden hem op dat ogenblik niet.

Voorts betoogt verzoeker dat ook zijn vrees voor de opposanten wel degelijk gegrond is. Hij stelt dat hij na zijn vertrek uit het land nog steeds werd gezocht en dat zijn achtergebleven familie werd lastig gevallen door de opposanten. Meer nog, deze situatie is zodanig verergerd dat ook zijn echtgenote en kinderen ondertussen het land hebben verlaten.

Verzoeker vervolgt dat niet wordt getwijfeld aan zijn afkomst en dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat er voor burgers in Syrië actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Hij meent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te voorbarig is overgegaan tot het oordeel dat hij uitgesloten dient te worden van de subsidiaire beschermingsstatus en dat zijn uitspraken uit hun context werden gerukt en overroepen zijn. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal haar beslissing baseert op het feit dat hij, weliswaar onvrijwillig, deelgenomen heeft aan de acties tegen de opposanten. Hij benadrukt dat hij hierbij geen misdrijf heeft gepleegd. Verzoeker verduidelijkt dat hij via het comité ijverde voor de vrede en goede rust in de wijk, doch dat de autoriteiten de comités in hun spel hebben ingeschakeld. Zijn enige acties waren de opposanten tegen te houden en in geen geval werd door hem willekeurig geweld uitgeoefend op de opposanten, aldus verzoeker. Hij voegt hieraan toe dat, zo de oppositie niet uiteen werd gehaald, de overheid het gebied zou bombarderen. Verzoeker meent dat zijn handelingen in geen geval onder een ernstig misdrijf of oorlogsmisdrijf vallen. Ieder lid van de comités die zich tegen de autoriteiten zou keren, werd afgemaakt. Verzoeker stelt dat het niet zijn bedoeling was om zich voor hen in te zetten, doch in de chaos en willekeur van geweldplegingen trachtte hij te overleven en zijn bijdrage te leveren om de rust te behouden. Hij wijst erop dat hij op de vraag over de manier waarop de verhoren door de autoriteiten worden afgenomen, namelijk met foltering, duidelijk heeft geantwoord dat het 'fout' was, dat het niet zijn bedoeling was om mensen te slagen of te verwonden en dat het tegen zijn zin was dat hij had deelgenomen (verhoor CGVS p. 10). Hij citeert nog een aantal passages uit het hoorverslag en stelt dat hij alle vragen op een duidelijke manier heeft beantwoord door te stellen dat hij niet de wil had om mensen te vermoorden of te slaan. Volgens verzoeker waren de vragen van het Commissariaat-generaal echter zodanig gesteld dat hij als een oorlogsmisdadiger zou worden afgeschilderd. Verzoeker herhaalt dat zijn verklaringen eenduidig zijn in die zin dat er niet uit kan worden afgeleid dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. De conclusies van het Commissariaat-generaal zijn dan ook gesteund op weinig overtuigende elementen, met minachting van het geheel van de feiten, zoals hij ze heeft aangebracht, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat zelfs indien zou geoordeeld worden dat hij misdaden tegen de mensenrechten heeft gepleegd, dan nog de aard van deze daden niet als ernstig misdrijf zou kunnen worden bestempeld en dat hem bij gebrek aan enig bewijs het voordeel van de twijfel dient te worden verleend en hij minstens in aanmerking moet komen voor subsidiaire bescherming.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een fotokopie van zijn paspoort.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij zijn beweerd vrees voor de Syrische autoriteiten en de opposanten onvoldoende aannemelijk maakt daar (i) hij zijn vrees te worden gezocht door de autoriteiten zelf in sterke mate afzwakt tijdens zijn gehoor, uit zijn verklaringen en de opgesomde feiten blijkt dat de autoriteiten het niet op hem hebben gemunt, zoals wordt toegelicht, de autoriteiten hem niet hebben tegengehouden aan de grens waardoor hij zo de vrijgeleide kreeg Syrië te verlaten en hij over geen enkele indicatie beschikt dat de autoriteiten actueel naar hem op zoek zijn en (ii) hij, wat de vrees ten opzichte van de opposanten betreft, verwijst naar zijn vriend F. F. die door de oppositie werd gedood doch hij aangeeft dat hij afstand heeft gedaan van de autoriteiten zoals in de aan hem gerichte dreigbrief werd geëist en hij verder over geen enkele indicatie beschikt dat hij daarna nog door de oppositie werd gevisieerd.

Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat zijn actieve bijdrage aan het gewelddadig neerslaan van betogingen en het faciliteren van arrestaties van betogers die vervolgens werden overgeleverd aan de Syrische veiligheidsdiensten om er te worden gemarteld (of erger) wezenlijk was en de nadien begane mensenrechtenschendingen, waarvan hij wel degelijk weet had maar de verantwoordelijkheid in de schoenen van de demonstranten zelf schuift, faciliteerde en zijn verschoningsgrond, namelijk dat hij louter in deze situatie verzeild is geraakt en hij werd gedwongen om deel te nemen aan het onderdrukken van deze betogingen, niet kan worden aanvaard, zoals wordt toegelicht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat begin 2012 de onlusten zich hebben verspreid naar Aleppo en dat hij in maart 2012 samen met andere mensen uit zijn wijk een lokaal comité heeft opgericht om zijn wijk te beschermen en te verdedigen. Bepaalde personen begonnen hen te terroriseren door op hen te schieten. De afdeling van de staatsveiligheidsdienst in zijn wijk zou de lokale comités hebben gevraagd om ook in andere wijken betogingen de kop in te drukken. Ze betaalden hiervoor een maandelijks loon van ongeveer 15.000 Syrische lira. Om deze reden zouden de leden van de comités bedreigd zijn geweest door de oppositie. Verzoekers vriend en tevens lokaal comitélid A. M. zou daarom in mei 2012 naar de autoriteiten zijn gestapt om zijn taak op te geven. Hierop zou hij niet meer thuis zijn gekomen. Een andere vriend van verzoeker en tevens lokaal comitélid F. F. werd blijkens verzoekers verklaringen bedreigd door de oppositie en zou op 17 mei 2012 voor zijn deur vermoord zijn (administratief dossier, stuk 5, p. 6).

Verzoekers betrokkenheid bij een dergelijk lokaal comité wordt op zich niet betwist docht de Raad dient in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging omwille van deze betrokkenheid aannemelijk maakt.

Zo slaagt verzoeker er vooreerst allermint in te overtuigen dat hij door de Syrische autoriteiten zou worden gevisieerd omdat hij zijn functie binnen het lokaal comité niet meer heeft opgenomen en Syrië verliet. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij verplicht werd om deel te nemen aan de activiteiten van de autoriteiten, dat de comités werden ingeschakeld door de autoriteiten om tegen de opposanten op te treden en dit buiten alle vrijwilligheid, dat de leden van de comités bij de minste onwil werden uitgeschakeld, dat dit ook zijn naaste vriend, A. M. overkwam, die na zijn ontslag door de autoriteiten werd opgepakt, dat hij hetzelfde lot zou hebben ondergaan indien hij zich openlijk zou

hebben gedistantieerd van de hem opgedragen functie en dat hij uit Syrië vluchtte op een ogenblik waarop de autoriteiten hem niet wantrouwen, slaagt verzoeker er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar correct wordt vastgesteld als volgt: *“Wat uw vrees betreft te worden gezocht door de autoriteiten dient te worden opgemerkt dat uzelf deze vrees tijdens het verloop van het gehoor in sterke mate afzwakt. Zo stelt u specifiek niet te worden gezocht door de autoriteiten, maar vreest u de autoriteiten omwille van wat zij uw vriend A.(...) M.(...) hebben aangedaan (CGVS, pg.12). Dient echter te worden opgemerkt dat A.(...) weliswaar verdween nadat hij zijn ontslag bij de autoriteiten had ingediend, maar hieruit geen onfeilbaar bewijs kan worden afgeleid dat de autoriteiten hiermee iets te maken hadden. Bovendien zou u de laatste tijd zelf excuses hebben verzonnen om niet aan de activiteiten te hoeven deelnemen en zouden de autoriteiten daar ‘niets’ over hebben gezegd (CGVS, pg.12). Bovendien kan niet worden verklaard waarom u, die de autoriteiten vreesde, zich vervolgens bij hen aanmeldde met uw eigen paspoort om de grens met Libanon over te steken (CGVS, pg.12). U hiermee geconfronteerd stelt u dat u geen probleem had en dat u enkel vreesde gedood te worden door de oppositie (CGVS, pg.12). Zowel uit uw verklaringen als de door u opgesomde feiten blijkt dat de autoriteiten het niet op u hebben gemunt. De autoriteiten zouden u niet hebben tegengehouden aan de grens, waardoor u zo de vrijgeleide kreeg Syrië te verlaten én u beschikt over geen enkele indicatie dat de autoriteiten actueel naar u op zoek zijn (CGVS, pg.12).”* Deze motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij actueel door de opposanten van het Syrische regime wordt geïsoleerd omwille van zijn activiteiten voor het lokaal comité en zijn inzet voor de autoriteiten. Verzoeker zou weliswaar een dreigbrief en een sms hebben ontvangen waarin werd gesteld dat hij afstand moest nemen van de autoriteiten, doch blijkens verzoekers verklaringen heeft hij hierna zijn activiteiten onmiddellijk gestaakt en heeft hij altijd excuses gezocht om niet aan de activiteiten te hoeven deelnemen. Het is dan ook niet duidelijk waarom de opposanten hem nog langer zouden viseren. Verzoeker beweert in het verzoekschrift dat hij na zijn vertrek uit Syrië nog steeds werd gezocht en dat zijn achtergebleven familie werd lastiggevallen door de opposanten, doch deze beweringen staan volledig haaks op zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij uitdrukkelijk stelde als volgt: *“Na uw vertrek uit Syrië, is uw familie nog lastig gevallen geweest door opposanten of is er nog iets anders in die aard gebeurd? Nee (...) Maar tot op heden geen indicatie dat u momenteel actief wordt gezocht door de autoriteiten of door de opposanten? Nee”* (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Ook de stelling dat zijn echtgenote en kinderen Syrië hebben verlaten omdat zij werden lastiggevallen door de opposanten valt niet te rijmen met verzoekers eerdere verklaringen dat zijn echtgenote het land heeft verlaten omwille van de algemene situatie (er waren tanks voor het huis, het huis was omringd met scherpshutters en de mensen durfden niet meer naar buiten te gaan) (administratief dossier, stuk 5, p. 13).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen na een grondige analyse van de actuele situatie in Syrië besluit dat er in de provincie Aleppo een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Voort stelt de Raad vast dat verzoekers identiteit en zijn afkomst uit Aleppo niet in twijfel worden getrokken.

2.5.2. Desalniettemin dient te worden nagegaan of verzoeker, gezien zijn activiteiten voor het lokaal comité en zijn inzet voor de Syrische autoriteiten, niet valt onder de toepassing van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

(...)

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

(...)”

Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet stipuleert dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

- a) *hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;*
- b) *hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;*
- c) *hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;*

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Marteling wordt beschouwd als misdrijf tegen de menselijkheid. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder *“aanval gericht tegen een burgerbevolking”* wordt verstaan: *“een wijze van optreden die met zich brengt het meermalen plegen van in het eerste lid bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking ter uitvoering of voortzetting van het beleid van een organisatie of Staat, dat het plegen van een dergelijke aanval tot doel heeft.”* Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, p. 6).

De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Om tot de toepassing van artikel 55/4 (a) juncto artikel 57/6, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet te besluiten, houdt de Raad rekening met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.5.3. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in maart 2012 samen met andere mensen uit zijn wijk een lokaal comité heeft opgericht om zijn wijk te beschermen en te verdedigen. In april, na ongeveer twintig dagen, zouden de autoriteiten hen steun hebben verleend en hen hebben georganiseerd. Ze kregen wapens en een wagen om zich te verplaatsen en er werd hen gevraagd om ook in andere wijken betogingen de kop in te drukken. De autoriteiten zouden hen hiervoor een loon van ongeveer 15.000 Syrische Lira hebben betaald. Verzoeker bemande de checkpoints van zijn wijk, hij zou één persoon hebben overgedragen aan de autoriteiten en in totaal heeft hij deelgenomen aan het verhinderen van een tiental betogingen. Zij hadden hierbij blijkens zijn verklaringen stokken om de mensen af te schrikken. Verzoeker had naar eigen zeggen nooit de bedoeling om mensen te slaan of aan te vallen. Toen de situatie escaleerde wenste hij niet langer deel te nemen aan de acties en gaf hij excuses op. In mei zou hij aan geen enkele actie meer hebben deelgenomen. Nadat zijn vriend werd vermoord, is verzoeker op 20 mei 2012 het land ontvlucht (administratief dossier, stuk 5, p. 6-13).

De Raad is van oordeel dat verzoekers activiteiten voor het lokaal comité niet vallen onder de uitsluitingsclausule van artikel 55/4 (a) van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat verzoeker op enig moment een leidinggevende, belangrijke of verantwoordelijke positie heeft ingenomen. Hij heeft op geen enkel ogenblik deel uitgemaakt van de politie, het leger of de Syrische veiligheidsdiensten, hetgeen door het Commissariaat-generaal ter zitting niet wordt betwist. Zo bepaalde acties in het kader van de repressie tegen het deel van de bevolking dat zich tegen het Syrische regime kantte als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden kan verzoeker, gelet op zijn profiel en de daden die hij heeft gesteld binnen het lokaal comité geen individuele verantwoordelijkheid worden aangewreven die inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan een misdrijf tegen de menselijkheid, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte en kan niet worden besloten dat hij tijdens zijn activiteiten voor het lokaal comité een substantiële bijdrage heeft geleverd aan misdrijven tegen de menselijkheid. Dit klemmt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij slechts anderhalve maand aan de acties heeft deelgenomen, dat hij wel degelijk morele bezwaren had tegen het hardhandig optreden

tegen de manifestanten en dat hij uitvluchten zocht om niet langer aan de acties te hoeven deelnemen toen de situatie escaleerde.

2.5.4. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat er geen ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan of hieraan medeplichtig is. Aldus valt hij niet onder de toepassing van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Aangezien verzoekers afkomst uit Aleppo, zijn positie en situatie in zijn land, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt hem, rekening houdend met de actuele situatie in zijn regio, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS